

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Piątkowska

Ławnicy: Katarzyna Młynarkiewicz, Józef Wrona

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 grudnia 2020 roku w Ś.

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko G. S.. (...) Spółka Jawna we W.

o przywrócenie do pracy (ewentualnie odszkodowanie)

I. zasądza od strony pozwanej G. S.. (...) Spółka Jawna we W. na rzecz powódki J. W. kwotę 1125 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV. nie obciążać powódki kosztami procesu;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w (...) kwotę 100 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powódka była ustawowo zwolniona.

UZASADNIENIE

Powódka J. W. wniosła pozew skierowany przeciwko G. S. Z. Sp.j. we W., w którym domagała się przywrócenia jej do pracy na poprzednio zajmowanym stanowisku pracy, ewentualnie zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę w przypadku gdyby przywrócenie do pracy było niemożliwe. W uzasadnieniu powódka wskazała, że była zatrudniona u pozwanej na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 lipca 2019 roku na czas określony i zajmowała się obsługą punku lombardowego. W dniu 18 grudnia 2019 roku przebywając na zwolnieniu lekarskim z powodu ciąży otrzymała listem oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. W uzasadnieniu wskazano, że powódka dopuściła się ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych poprzez świadome przyjęcie do skupu tombaku zamiast złota, czym naraziła pracodawcę na straty finansowe. Powódka podnosiła, że w trakcie zatrudnienia sumiennie wypełniała nałożone na nią obowiązki, mimo że pracodawca zapewnił jej tylko jedno, dwugodzinne szkolenie.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że powódka nienależycie wywiązywała się ze swoich obowiązków, do listopada 2019 roku zawarła 22 umowy na wyroby nieoryginalne płacąc za nie jak za złoto, czym naraziła pozwaną na straty finansowe w łącznej wysokości 14.195

zł. W ocenie pozwanej powódka działała świadomie o czym świadczyło unikanie pracodawcy po ujawnieniu nieprawidłowości a w konsekwencji przedłożenie przez powódkę zwolnienia lekarskiego. Zawarcie przez powódkę umów na fałszywy towar zbiegło się w czasie z urlopem przełożonego mimo, że we wcześniejszym okresie J. W. nie miała problemów z odróżnieniem oryginału od falsyfikatu. Ponadto pozwana podnosiła, że odróżnienie złota od tombaku, wymaga zastosowania próby z cieczą probierczą czego powódka nie uczyniła celowo lub przez niedbalstwo. Powyższe okoliczności sprawowały, że pracodawca utracił zaufanie do pracowniczki a tym samym zasadne było rozwiązanie z nią umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Jednocześnie pozwana wskazała, że nie widzi możliwości ponownego zatrudnienia powódki. O możliwości popełnienia przez powódkę przestępstwa zostały zawiadomienie organy ścigania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. W. (poprzednie nazwisko K.) była zatrudniona u pozwanej (...) S. Z. Sp. j. we W. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od 1 lipca 2019 roku do 30 czerwca 2020 roku w pełnym wymiarze czasu pracy. Wynagrodzenie powódki wynosiło 2.250 zł brutto miesięcznie. Powódka zajmowała się obsługą punktu lombardowego w Ś. przy ul. (...). Do zakresu obowiązków powódki należało sprawdzanie stanu środków pieniężnych w kasie przed rozpoczęciem i po zakończeniu pracy, dbanie o dokumentację księgową, prawidłowe wypełnianie dokumentów i przekazywanie ich w odpowiednim terminie przełożonemu lub właścicielowi, przyjmowanie towarów oraz dokonywanie dokładnej oceny ich oryginalności, sprawdzanie ich stanu technicznego oraz ustalenie ich wartości rynkowej. Ponadto powódka rozliczała aukcje na portalu Allegro w dniu ich zakończenia. Powódka ponosiła odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną pracodawcy w związku z nienależytym wykonywaniem w/w obowiązków, udzielaniem pożyczek, których wysokość przekracza maksymalne kwoty oraz za niezgłoszenie braku środków pieniężnych bądź zgłoszenie ich poza terminem. Ponadto powódka miała składać codzienne raporty o wynikach swojej pracy przełożonemu.

Dowód:

- bezsporne;
- umowa o pracę zawarta w dniu 1 lipca 2019 roku pomiędzy powódką a (...) S. Z. Sp. j. (k.5);
- akta osobowe powódki w załączeniu.

Wspólnikami w spółce pozwanej są S. Z. (2), M. Z. oraz A. S. i każdy z nich jest upoważniony do reprezentowania spółki. W niniejszym postępowaniu w imieniu pozwanej spółki występował M. Z..

Dowód:

- wydruk z KRS rejestru przedsiębiorców z dnia 6 lutego 2020 roku dot. pozwanej spółki (k. 42-44).

Do złożenia przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę nie było zastrzeżeń do wykonywania przez J. W. jej obowiązków.

Dowód:

- bezsporne;
- zeznania świadka A. B. złożone w dniu 12 sierpnia 2020 roku na piśmie (k.86);
- zeznania pozwanego M. Z. złożone w dniu 28 października 2020 roku e-protokół ki. 111.

Powódka w okresie od 6 listopada 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku zawarła łącznie 22 umowy przedwstępne na zakup wyrobów jubilerskich:

1. w dniu 6 listopada 2019 roku z J. R., przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 8,23 g, za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 650 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 683 zł;
2. w dniu 6 listopada 2019 roku z J. R., przedmiotami sprzedaży były używane kolczyki o wadze 6,16 g oraz używana obrączka o wadze 1,21 g, za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 900 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 945 zł;
3. w dniu 6 listopada 2019 roku z J. R., przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 3,05g, za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 250 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 263 zł;
4. w dniu 8 listopada 2019 roku z J. R., przedmiotem sprzedaży była używana bransoletka o wadze 5,11 g, za którą sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 400 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 420 zł;
5. w dniu 8 listopada 2019 roku z J. R., przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 10,43 g, za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 800 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 840 zł;
6. w dniu 8 listopada 2019 roku z M. S., przedmiotami sprzedaży były używane kolczyki o wadze 3,42 g, obrączka o wadze 1,31 g, używane pierścionki o wadze 2,34 g oraz 1,20 g, używana zawieszka o wadze 2,68 g, za które sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 800 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 840 zł;
7. w dniu 8 listopada 2019 roku z M. S., przedmiotem sprzedaży był używany łańcuszek o wadze 5,07 g, za który sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 400 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 420 zł;
8. w dniu 9 listopada 2019 roku z K. P. (1), przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 3,89 g, za który sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 300 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 315 zł;
9. w dniu 9 listopada 2019 roku z K. P. (2), przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 3,17 g, za które sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 250 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 263 zł;
10. w dniu 12 listopada 2019 roku z E. S. (1), przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 4,03 g oraz używana bransoletka o wadze 7,39 g, za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 790 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 830 zł;
11. w dniu 12 listopada 2019 roku z E. S. (1), przedmiotem sprzedaży był używany pierścionek o wadze 3,82 g , za który sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 210 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 221 zł;
12. w dniu 12 listopada 2019 roku z K. P. (2), przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 5,43 g, za które sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 200 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 210 zł;
13. w dniu 14 listopada 2019 roku z K. P. (1), przedmiotem sprzedaży był używany łańcuszek o wadze 38,14 g, za który sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 2.605 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 2.735 zł;
14. w dniu 14 listopada 2019 roku z E. S. (2), przedmiotem sprzedaży był używany łańcuszek z zawieszka o wadze 12,40 g, za który sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 800 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 840 zł;
15. w dniu 16 listopada 2019 roku z B. G., przedmiotem sprzedaży były dwie pary używanych kolczyków o wadze 6,20 g oraz 5,23 za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 790 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 830 zł;
16. w dniu 16 listopada 2019 roku z B. G., przedmiotem sprzedaży były dwie pary używanych kolczyków o wadze 5,16 g oraz 4,18 za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 650 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 683 zł;

17. w dniu 16 listopada 2019 roku z A. K., przedmiotami sprzedaży były dwa używane pierścionki o wadze 3,99 g oraz 3,05 g, za które sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 470 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 494 zł;

18. w dniu 16 listopada 2019 roku z K. P. (2), przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki o wadze 9,02 g, za które sprzedający otrzymał zaliczkę w kwocie 300 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 315 zł;

19. w dniu 16 listopada 2019 roku ze S. M., przedmiotem sprzedaży była używana bransoletka o wadze 14,17 g, za którą sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 900 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 945 zł;

20. w dniu 3 grudnia 2019 roku z B. G., przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki- złom o wadze 7,29 g, za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 500 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 525 zł;

21. w dniu 3 grudnia 2019 roku z B. G., przedmiotem sprzedaży był używany łańcuszek o wadze 9,35 g za który sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 650 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 683 zł;

22. w dniu 3 grudnia 2019 roku z B. G., przedmiotem sprzedaży były używane kolczyki-złom o wadze 3,07 g oraz używane kolczyki o wadze 9,15 g, za które sprzedająca otrzymała zaliczkę w kwocie 750 zł, przy całkowitej cenie sprzedaży, która miała wynieść 788 zł.

W warunkach zawarcia każdej z umów wskazano, że Kupujący zawierając umowę przedwstępną nie zbadał rzeczy. Kupujący miał dokonać zbadania rzeczy będących przedmiotami umów przedwstępnych do dnia zawarcia umowy przyrzeczonej a wynik przedstawić sprzedającemu. W przypadku negatywnego wyniku badania rzeczy Kupujący nie był zobowiązany do zawarcia umowy przyrzeczonej a sprzedający był zobowiązany do zwrotu otrzymanej zaliczki. Powódka w wyniku zawarcia w/w umów wypłaciła zaliczki na łączną kwotę 14.195 zł.

Podczas przyjmowania w/w towarów powódka postępowala jak zwykle, podjęła czynności formalne i sprawdzające jak w innych dniach swojej pracy, do której nie zgłaszano zażaleń.

Dowody:

-umowy przedwstępne sprzedaży wyrobów jubilerskich zawarte przez powódkę w imieniu pozwanej w okresie od 6 listopada 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku-22 sztuki (k. 18-39);

-zestawienie umów przedwstępnych zawartych przez powódkę w okresie od 6 listopada 2019 roku do 3 grudnia 2019 roku (k.17),

zeznania powódki złożone w dniu 30 grudnia 2020 e-protokół k.118

Pierwszą osobą, która zauważyła, że przyjęte w zastaw przedmioty nie są wykonane ze złota, ale z tombaku była inna pracowniczka pozwanej A. B.. Powódka przy zatrudnieniu pozwanej przeszła szkolenie z zakresu rozpoznawania metali szlachetnych, które odbyło się we W. i przeprowadził je złotnik J. S.. Szkolenie trwało około 4 godzin i miało na celu wskazanie pracowniczce metod odróżniania metali szlachetnych od tombaku, miedzi, mosiądzu oraz innych metali nieszlachetnych. Sprawdzenia przyjmowanego przedmiotu należy dokonać na czystym stanowisku pracy, przy użyciu odpowiedniej iglicy i dobrze dobranego do niej kwasu. Wynik badania może być fałszywy jeżeli jedna z powyższych czynności nie zostanie wykonana starannie. W przypadku gdy sprawdzany przedmiot wykonany z tombaku, pokryty jest znaczną ilością złota, konieczne jest użycie pilnika dla sprawdzenia prawdziwości przedmiotu. A. B. po stwierdzeniu, że jeden z przedmiotów przyjętych przez powódkę może nie być złotem dokonała dwukrotnego sprawdzenia biżuterii, która okazała się być tombakiem. Po przeprowadzeniu prób A. B. poinformowała o sytuacji przełożonego.

Dowód:

-zeznania świadka A. B. złożone na piśmie w dniu 12 sierpnia 2020 roku (k. 86);

-zeznania świadka J. S. złożone na piśmie w dniu 4 września 2020 roku (k. 95);

-zeznania pozwanego M. Z. złożone w dniu 28 października 2020 roku e-protokół ki. 111.

Pismem z dnia 13 grudnia 2019 roku pozwana spółka rozwiązała z powódką umowę o pracę zawartą w dniu 1 lipca 2019 roku bez wypowiedzenia. Jako przyczynę rozwiązania umowy wskazano naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych a mianowicie obowiązku przestrzegania ustalonego w zakładzie pracy porządku. W ocenie pracodawcy powódka naraziła pracodawcę na straty finansowe poprzez niewłaściwe rozporządzenie jego mieniem, działając tym samym na szkodę firmy i powodując pogorszenie wizerunku firmy w oczach klientów. W rezultacie doszło do utraty przez pracodawcę zaufania do pracownika. Pismo zostało doręczone powódce za pośrednictwem operatora pocztowego w dniu 17 grudnia 2019 roku. Pozwana zawiadomiła organy ścigania o możliwości popełnienia przez powódkę przestępstwa.

Powódka od 3 grudnia 2020 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą. Na początku grudnia 2019 roku, w dniu wolnym od pracy powódka została wezwana przez pracodawcę do lombradu. Wówczas została oskarżona przez M. Z. o świadome przyjęcie tombaku od osób, z którymi jak wskazał pracodawca, była w porozumieniu. Pracodawca zażądał od powódki zwrotu równowartości wypłaconych zaliczek za tombak. Powódce okazano towar, który miała przyjąć w okresie od 6 listopada do 3 grudnia 2019 roku, błędnie przyjmując, że jest wykonany ze złota, przy czym powódka nie ma pewności, że była to rzeczywiście przyjęta w tych dniach biżuteria. Pracodawca w czasie rozmowy używał podniesionego tonu. W następstwie powyższej rozmowy powódka, która była wówczas w trzecim miesiącu ciąży, dostała krwotoku i do rozwiązania była na podtrzymaniu ciąży.

Dowód:

-pismo zawierające oświadczenie o rozwiązaniu przez pozwaną umowy o pracę zawartej z powódką bez wypowiedzenia z dnia 13 grudnia 2019 roku (k.6);

-zeznania powódki złożone w dniu 30 grudnia 2020 e-protokół k.118

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, jednak wobec braku możliwości uwzględnienia żądania przywrócenia powódki do pracy na dotychczasowych warunkach, należało zasądzić na jej rzecz odpowiednie odszkodowanie.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną było, że strony łączyła umowa o pracę zawarta na czas określony od dnia 1 lipca 2019 roku do dnia 30 czerwca 2020 roku. Oświadczeniem datowanym na dzień 13 grudnia 2019 roku, doręczonym powódce w dniu 17 grudnia 2019 roku rozwiązano z powódką w/w umowę o pracę bez wypowiedzenia. Bezsporna była również wysokość miesięcznego wynagrodzenia powódki. Przedmiotem sporu między stronami były natomiast przyczyny rozwiązania z powódką umowy o pracę.

Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1) k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych. Cytowany przepis nie zawiera katalogu określającego, choćby przykładowo na czym polega ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez pracownika. Z treści powyższego przepisu wynika, że nie każde naruszenie przez pracownika jego obowiązków będzie mogło stanowić podstawę do rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Musi to być naruszenie podstawowych obowiązków, które spowodowane zostało przez pracownika w pełni świadomie, w sposób zawiniony oraz takie naruszenie, które stwarza zagrożenie dla interesów pracodawcy. Sąd dokonując oceny stopnia ciężkości naruszeń obowiązków pracowniczych ze strony pracownika, powinien wziąć pod uwagę stopień natężenia złej woli, rozmiar wyrządzonej przez pracownika szkody w mieniu pracodawcy. Ponadto przy ocenie

czy dane naruszenie obowiązków pracowniczych nosi znamiona ciężkiego, zależy od okoliczności indywidualnie wskazanego przypadku. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie przewidzianym w art. 52 k.p. jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (por. wyrok SN z dnia 2 czerwca 1997 roku, (...) 193/97, OSNAPiUS 1998/9/269).

W pierwszej kolejności Sąd musiał zatem ocenić, czy przyczyny rozwiązania z powódką umowy o pracę były jasne, precyzyjne oraz rzeczywiste. Jak wynika z treści oświadczenia z dnia 13 grudnia 2019 roku, postawą rozwiązania z J. W. umowy o pracę było naruszenie przez nią podstawowych obowiązków pracowniczych a mianowicie obowiązku przestrzegania ustalonego w zakładzie pracy porządku. Powódka miała dopuścić się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, czym świadomie naraziła pracodawcę na straty finansowe poprzez niewłaściwe rozporządzanie jego mieniem, tym samym działała na szkodę firmy i na pogorszenie wizerunku firmy w oczach klientów. W rezultacie doszło do utraty zaufania pracodawcy do pracownika.

Podane przez pozwaną spółkę powody są ogólne i nie wskazują konkretnie, jakiego rodzaju naruszeń dopuściła się powódka. J. W. w pozwie oraz podczas składania zeznań przed sądem w dniu 30 grudnia 2020 roku wskazała, że w jej ocenie pracodawca rozwiązując z nią stosunek pracy, najprawdopodobniej odnosił się do sytuacji podpisania przez nią umów na przyjęcie tombaku zamiast złota i działania wspólnie i w porozumieniu z klientami, którzy towar przynieśli. Powódka kategorycznie zaprzeczyła temu, by jej zachowanie było świadome i wyrachowane i aby z premedytacją doprowadziła do znacznych strat finansowych w majątku pracodawcy i aby znała osoby, które były stroną umów z lombardem. Pozwana spółka dopiero w odpowiedzi na pozew sprecyzowała, że rzeczywiście przyczyną rozwiązania umowy o pracę z powódką bez zachowania okresu wypowiedzenia było świadome zawarcie umów na przyjęcie tombaku w cenie złota. W ocenie pracodawcy powoda celowo albo z powodu rażącego niedbalstwa nie dochowała ostrożności w zakresie przeprowadzenia próby odróżnienia złota od innych metali nieszlachetnych. Wobec rozbieżności stanowisk stron, Sąd badając zasadność rozwiązania z powódką umowy o pracę przyjął sposób jego rozumienia przez J. W. a więc świadome i dokonane w porozumieniu z osobami trzecimi przyjęcie do skupu tombaku w cenie złota.

Ciężar udowodnienia okoliczności stanowiących podstawę do rozwiązania z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia spoczywał w niniejszym postępowaniu na stronie pozwanej. Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, że pozwana nie sprostала temu obowiązkowi.

Po pierwsze strona pozwana nie zdołała wykazać w żaden sposób, aby powódka świadomie i z premedytacją przyjęła do skupu tombak, wypłacając za niego należność jak za złoto. Sąd doszedł do powyższego przekonania przede wszystkim na podstawie zeznań powódki a ponadto opierał się na dokumentach zawartych w aktach osobowych powódki, z których wynika, że od czasu zatrudnienia powódki w pozwanej spółce do czasu wręczenia jej oświadczenia o rozwiązaniu z nią umowy nie było zastrzeżeń do pracy J. W.. Sąd dał powyższym aktom wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania. Potwierdzeniem nienagannej pracy powódki są również zeznania świadka A. B., która wskazywała, że nie było zastrzeżeń do pracy powódki. Wprawdzie strona pozwana podnosiła, że powódka przeszła szkolenie złotnicze, dlatego powinna być w stanie odróżnić złoto od innego metalu nieszlachetnego. Ponadto w ocenie M. Z., który występował w postępowaniu w imieniu pozwanej, próba złotnicza nie jest skomplikowana, nie wymaga specjalnych umiejętności. Niewątpliwie zachowanie wszelkich procedur minimalizowało ryzyko popełnienia pomyłki, przy czym jak wynika bezpośrednio z zeznań świadka A. B., niedostosowanie chociażby jednego z czynników procedury, mogło spowodować pomyłkę. Świadek A. B. przyznała, że jej również zdarzyło się przyjąć zamiast złota tombak. Wprawdzie powódka przeszła szkolenie złotnicze, które miało przygotować ją do pracy w lombardzie, przy czym jak wynika z zeznań świadka J. S., trwało ono około 4 godzin. Trudno zatem przyjąć, że w tak krótkim czasie, nowy pracownik uzyska wszelką wiedzę oraz umiejętności, pozwalające mu wykonywać zadania bezbłędnie. Wbrew twierdzeniom pozwanej, nie można również przyjąć, że powódka była pracownikiem doświadczonym w chwili, kiedy podpisała umowy na przyjęcie tombaku, była bowiem zatrudniona od zaledwie trzech miesięcy. Co więcej jak z treści zeznań świadka A. B. oraz zeznającego w charakterze strony pozwanej M. Z. w lombardzie przeprowadzane są raz

w miesiącu inwentaryzacji, które nie wykazały nieprawidłowości. A zatem wbrew twierdzeniom strony pozwanej, kwestia odróżnienia metali nieszlachetnych od metali szlachetnych nie jest tak prosta i oczywista, także na etapie kontroli prawidłowości dokonywania przez pracowników czynności sprawdzenia. Biorąc zatem pod uwagę powyższe okoliczności w ocenie Sądu, zachowanie powódki nie może być traktowane jako świadome.

Koleją okolicznością podlegającą ocenie było działanie w porozumieniu z osobami, z którymi powódka zawarła umowy na przyjęcie tombaku. Pracodawca nie przedstawił żadnych dowodów mających potwierdzić, że powódka weszła w porozumienie z J. R., M. S., K. P. (1), K. P. (2), E. S. (1), E. S. (2), B. G., A. K. i S. M.. Wprawdzie powódka przyznała, że w/w osoby są jej znane ponieważ korzystały już wcześniej z usług lombardu, przy czym z żadną z nich nie łączyły powódki kontakty pozazawodowe. Również ta przesłanka nie została udowodniona przez stronę pozwaną.

Biorąc pod uwagę poczynione przez Sąd ustalenia wskazać należy, że rozwiązanie z powódką umowy o pracę było nieuzasadnione i nieoparte żadnymi konkretnymi przyczynami. Powództwo podlegało zatem uwzględnieniu co do zasady. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że umowa wygasła z dniem 30 czerwca 2020 roku odpadła prawna możliwość uwzględnienia powództwa w zakresie przywrócenia powódki do pracy na poprzednio zajmowanym stanowisku. Na marginesie wypada dodać, że gdyby rozpoznanie sprawy nastąpiło szybciej (co wynikało z nadzwyczajnych obostrzeń w związku z ogłoszeniem stanu epidemii na terenie całego kraju) powództwo o przywrócenie J. W. do pracy zasługiwałoby na uwzględnienie. Wówczas dla rozpoznania sprawy znaczenie miałby również fakt, że oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę zostało wręczone w czasie przebywania przez nią na zwolnieniu lekarskim z powodu ciąży. Niemniej jednak, w dniu orzekania w niniejszej sprawie przywrócenie powódki do pracy nie było już możliwe.

Art. 59 k.p. stanowi, że w razie rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na czas określony z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie, jeżeli upłynął już termin, do którego umowa miała trwać, lub gdy przywrócenie do pracy byłoby niewskazane ze względu na krótki okres, jaki pozostał do upływu tego terminu. W tym przypadku odszkodowanie przysługuje w wysokości określonej w art. 58.

Wskazany przepis stanowi, że odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia. Z powyższego uregulowania wynika, że w przypadku powódki, możliwe było zasądzenie odszkodowania w wysokości należnego jej dwutygodniowego wynagrodzenia bowiem była zatrudniona u strony pozwanej krócej niż 6 miesięcy (art. 36 § 1 pkt 1) k.p.). Dlatego Sąd uwzględnił żądanie J. W. jedynie do kwoty 1125 zł stanowiącej połowę jej wynagrodzenia miesięcznego, o czym rozstrzygnął w punkcie I wyroku.

Oddalenie dalej idącego powództwa w punkcie II wyroku wynika z poczynionych powyższej ustaleń oraz przyjęcia, że żądanie przywrócenia powódki do pracy jest niemożliwe a roszczenie o zasądzenie odszkodowania podlegało uwzględnieniu tylko w części.

W punkcie III wyroku Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu w punkcie IV wyroku, biorąc pod uwagę fakt, że podlegało ono uwzględnieniu w zasadniczej części, dotyczącej ustalenia, że rozwiązanie umowy o pracę było nieuzasadnione i niezgodne z prawem. Niemniej jednak, ze wskazanych powyższej przyczyn, Sąd nie mógł przywrócić powódki do pracy, tym samym możliwe było wydanie orzeczenia o odszkodowaniu. Powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, co byłoby niezgodnie z cytowanymi wyżej przepisami.

Niemniej jednak, obciążanie jej kosztami procesu, w postaci kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej byłoby w tej sytuacji nieuzasadnione, dlatego na podstawie art. 100 k.p.c. nie obciążył J. W. w/w kosztami procesu.

Ponieważ powódka była ustawowo zwolniona z obowiązku uiszczenia opłaty od pozwu Sąd obciążył stronę pozwaną opłatą w kwocie 100 zł w myśl art. 13 i art. 113 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z 2020 r, poz. 755).